



Per què fa por escoltar els batecs d'un cor?

Romà Casanova, bisbe de Vic



Tristament, els batecs d'un cor han estat en boca de molts aquests dies passats. Es tractava dels batecs de l'infant en gestació en el si de la seva mare. En principi, escoltar els batecs d'un ésser humà no hauria de ser res que generés polèmica, però no ha estat així. Enmig d'una controvèrsia política hi ha quelcom tan preciós com el batec d'una vida humana, la qual, si bé incipient i necessitada del claustre matern, té tota la dignitat pròpia de l'ésser humà.

No es tracta de condemnar ningú, sinó de dir sí a la vida humana.

Tenir por d'escoltar els batecs del cor del fetus pot amagar l'actitud de negar la realitat. Perquè, escoltis o no escoltis les pulsacions, aquest cor igualment palpita. La realitat té la seva presència, malgrat que el subjecte no vulgui mirar-la, escoltar-la, tocar-la, sentir-la. Aquesta actitud que dona preponderància al subjecte sense tenir en compte la realitat mena, a la curta o a la llarga, a un carreró sense sortida. Perquè no hi ha res més tossut que la realitat, la qual roman sempre. Vivim en una societat que massa sovint té aquest comportament. Per posar alguns exemples: s'amaga i es disfressa la mort, la pobresa és arraconada i descartada, la infelicitat en el cor de molts és obviada, el mateix suïcidi no es pot acceptar per una cultura que es vanta del benestar. En poques paraules, l'actitud de negar la realitat la podríem assenyalar com la de l'estructe, el qual, perquè amaga el cap sota terra, es pensa que el perill ja no existeix.

L'avortament és un drama per als seus actors, començant per la mare i per l'infant no nascut, però també per a l'entorn familiar i la mateixa societat. I, en lloc de donar suport a la dona en gestació, s'opta per negar la realitat de la vida en les seves entranyes.



Defensar aquesta vida humana en el si d'una dona no és una simple qüestió dels catòlics amb raons que brollen de la seva fe —encara que també ho és!—, sinó un tema de pura raó humana, amb tots els suports de la ciència i de la mateixa tècnica que ens permet d'escoltar els batecs d'un cor humà.

No es tracta de condemnar ningú, sinó de dir sí a la vida humana. I aquest sí comporta donar suport a la dona perquè, juntament amb el pare de la criatura i tota la seva família, puguin tirar endavant l'embaràs i el creixement i educació de la criatura.

És una tragèdia per a una societat que hi hagi més avortaments provocats que no pas naixements. La interrupció voluntària de l'embaràs no es pot justificar mai com un dret fonamental personal; en canvi, sí que ho és el dret a la vida, com ens recorda l'Església en el seu magisteri.

